

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Obdo/11/2016
Identifikačné číslo spisu:	5114234640
Dátum vydania rozhodnutia:	21.04.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Darina Ličková
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:5114234640.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: ACCOR s.r.o., Váľča 32, 038 35 Váľča, IČO: 36 370 193, proti žalovanému : 3E, s.r.o., Kuzmányho 24, 010 01 Žilina, IČO: 31 576 745, o vyslovenie neplatnosti právneho úkonu, o oslobodenie od súdnych poplatkov, vedenej na Okresnom súde Žilina pod sp. zn. 38Cb 254/2014, na dovolanie žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 1. októbra 2015, č. k. 13Cob 260/2015-85, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalobcu o d m i e t a.

Odôvodnenie

Okresný súd Žilina uznesením z 5. júna 2015 č. k. 38Cb 254/2014-64 žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal.

Po vykonaní dokazovania súd prvého stupňa dospel k záveru, že v danom prípade neexistovali okolnosti, ktoré by odôvodňovali oslobodenie žalobcu od súdnych poplatkov. S prihliadnutím na povahu uplatneného nároku (pohľadávka súvisiaca s výkonom podnikateľskej činnosti), berúc do úvahy zistené majetkové pomery žalobcu v rozsahu, v akom boli preukázané, a najmä skutočnosť, že žalobca je podnikateľským subjektom znášajúcim podnikateľské riziko, a súčasne výšku súdneho poplatku za návrh na začatie konania v sume 99,50 eur, dospel okresný súd k záveru, že nebola osvedčená objektívna neschopnosť žalobcu vo vzťahu k plateniu súdnych poplatkov, a teda pomery žalobcu oslobodenie od súdnych poplatkov (úplné ani čiastočné) neodôvodňujú.

Pretože tak nebola splnená jedna z kumulatívne daných podmienok pre oslobodenie účastníka konania od súdnych poplatkov, súd rozhodol tak, že žalobcovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal.

Na odvolanie žalobcu Krajský súd v Žiline uznesením z 1. októbra 2015 č. k. 13Cob 260/2015-85, potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa.

Odvolací súd v odôvodnení uznesenia uviedol, že pri posudzovaní dôvodnosti návrhu na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov zobral do úvahy aj samotnú výšku súdneho poplatku a charakter uplatňovaného práva. Podľa výzvy okresného súdu z 3. novembra 2014 bol žalobca vyzvaný na

zaplatenie súdneho poplatku vo výške 99,50 eur.

Odvolací súd mal za to, že z ust. 138 ods. 1 O. s. p. vyplýva, že sa jedná o návrhové konanie, pre ktoré platí ust. § 120 ods. 1 O. s. p. Pre postup podľa § 138 ods. 1 O. s. p. musia byť kumulatívne splnené obidve podmienky, t.j. pomery účastníka a že nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. Návrhu na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov je možné vyhovieť, len ak sú súčasne splnené obidve tieto podmienky. V tejto súvislosti poukázal odvolací súd podporne i na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Obdo 25/2012 z 27. augusta 2012. Uviedol, že súd prvého stupňa v napadnutom uznesení skonštatoval nespĺnenie jednej zo zákonných podmienok pre oslobodenie účastníka konania od súdnych poplatkov, teda, že pomery na strane žalobcu oslobodenie od súdnych poplatkov (úplné ani čiastočné) neodôvodňujú.

Pokiaľ ide o podmienku, aby nešlo o zrejme bezúspešné či svojvoľné uplatňovanie alebo bránenie práva, odvolací súd konštatoval, že zo sumáru tvrdení uvádzaných žalobcom v žalobe z 20. októbra 2014 (č. 1. 1 spisu) nebolo predbežne (bez ďalšieho dokazovania) možné prijať nepochybný záver o zrejmom svojvoľnom alebo bezúspešnom uplatnení práva žalobcu.

Odvolací súd uviedol, že pomery žalobcu ako účastníka občianskeho súdneho konania je potrebné posudzovať v celkových súvislostiach. Nemožno ich obmedziť len na množstvo finančných prostriedkov, ktorými žalobca disponuje, resp. nedisponuje. V rámci vymedzenia pomerov je potrebné zachovať princíp komplexnosti, t.j. celkových pomerov a nielen niektorých zložiek z pomerov žalobcu. Patria sem mimo disponibilných finančných prostriedkov aj iné majetkové hodnoty, príkladom vecí hnutelné, ako aj nehnuteľnosti, pohľadávky získané z výkonu podnikateľskej činnosti a iné práva a peniazmi ocenené hodnoty.

Odvolací súd prejednaním veci zistil, že okresný súd v nadväznosti na žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov z 10. decembra 2014 žalobcu vyzval, aby predložil podrobné výpisy z účtov v banke za posledné tri mesiace, posledné daňové priznanie k dani z príjmov a poslednú účtovnú závierku, potvrdenie príslušného dopravného inšpektorátu, že je/nie je vlastníkom/držiteľom motorového vozidla a predložil vyplnené tlačivo pre dokladovanie svojich pomerov odôvodňujúcich oslobodenie od súdnych poplatkov. Žalobca predložil okresnému súdu listinné dôkazy, a to Tlačivo pre dokladovanie pomerov účastníka konania, ktorý navrhuje, aby mu bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov (PRÁVNICKÁ OSOBA) (ďalej len „tlačivo“) (č. 1. 48-52 spisu), Daňové priznanie k dani z príjmov právnickej osoby za obdobie od 1. januára 2013 do 31. decembra 2013 z 27. júna 2014 (č. 1. 53-57 spisu), Súvahu k 31. decembru 2013 za obdobie od 1/2013 do 12/2013 z 18. júna 2014 (č. 1. 57-61 spisu), výpisy z účtov v Tatra banka, a.s. za obdobie od 11/2014 do 31. januára 2015 (č. 1. 62-63 spisu). Žalobca nepredložil osvedčenie z príslušného dopravného inšpektorátu o vlastníctve/držbe motorových vozidiel, čím nebolo žalobcom preukázané jeho tvrdenie uvedené v tlačive, že nevlastní žiadne motorové vozidlo.

K rovine pomerov žalobcu ako zákonnej podmienke odvolací súd uviedol, že v rámci odvolacieho konania odvolací súd opäť preskúmal vyplnené tlačivo, z ktorého zistil, že žalobca je právnická osoba - založená za účelom podnikania. Z bodu 2. tlačiva vyplývalo, že žalobca nie je po dobu 30 dní ku dňu podania žiadosti v omeškaní so žiadnym peňažným záväzkom, stav hotovosti v deň podania žiadosti je 3,63 eur, nemá pohľadávky voči iným subjektom. Z bodu 3. tlačiva vyplynulo, že nevlastní žiadny nehnuteľný ani hnutelný majetok, peňažné pohľadávky (nad 750 eur) voči tretím osobám eviduje vo výške 1.480.000,- Sk s príslušenstvom a pohľadávku 2.500.000,- Sk s príslušenstvom voči dlžníkovi 3E, s.r.o. uplatňovanú v súdnom exekučnom konaní. Vlastné imanie žalobcu je vo výške 1.104 eur. Z bodu 4. tlačiva vyplynulo, že žalobca nemá žiadne záväzky (dlhy) vo forme úverov či pôžičiek, ani záväzky voči spriazneným osobám. V bode 5. tlačiva ako ďalšie skutočnosti, ktoré by mal súd zohľadniť, žalobca uviedol, že konanie voči spoločnosti ŽOS Vrútky a.s. je vedené od 29. decembra 2004, čím následne boli spôsobené spoločnosti ACCOR s.r.o. značné finančné škody. Exekučné konanie voči spoločnosti 3E, s.r.o. je vedené od 19. augusta 2004, čím následne boli spôsobené spoločnosti ACCOR s.r.o. značné finančné škody. Ďalšie pohľadávky spoločnosti žalobca neuviedol z

dôvodu, že sú taktiež vo veci ich vymoženia vedené súdne konania, resp. existuje platný rozsudok, ktorý ale nie je vymožitelný z dôvodu neexistencie majetku dlžníka, a to z dôvodu, že dlžník previedol svoj obchodný podiel na inú osobu, čím spoločnosť ACCOR s.r.o. ukrátil na majetku a voči inej osobe je vedený spor vo veci neplatnosti právneho úkonu. Podľa Daňového priznania k dani z príjmov právnickej osoby za obdobie od 1. januára 2013 do 31. decembra 2013 vyplynulo, že žalobca hospodáril s daňovou stratou. Podľa Súvahy k 31. decembru 2013 za obdobie od 1/2013 do 12/2013 (na strane aktív) celkový majetok žalobcu je vo výške 256.912 eur, z toho finančný majetok vo výške 1.992 eur, obežný majetok vo výške 254.920 eur. Spolu vlastné imanie a záväzky (na strane pasív) predstavujú výšku 142.749 eur, z toho vlastné imanie je vo výške 1.104 eur, základné imanie vo výške 6.639 eur a záväzky sú vo výške 141.645 eur. Podľa výpisov z účtu v banke, zostatok na účte žalobcu k 31. januáru 2015 je vo výške -15,86 eur, k 31. decembru 2014 je vo výške -15,84 eur a k 29. novembru 2014 vo výške -15,77 eur.

Krajský súd v danom prípade, v súlade s ust. § 138 ods. 1 O. s. p., posudzoval pomery žalobcu v celkových súvislostiach, t.j. zachoval princíp komplexnosti. Žalobca je právnickou osobou a je v súčasnosti zapísaný v obchodnom registri ako spoločnosť s ručením obmedzeným založená za účelom podnikania. Posudzovanie pomerov právnickej osoby v súvislosti s oslobodením od súdnych poplatkov sa týka len jej majetkových pomerov, a to v celej jej majetkovej sfére. Pre posúdenie návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa uvedeného zákonného ustanovenia sú teda rozhodujúce majetkové pomery účastníka, ktoré je účastník povinný preukázať, pričom pre úspešnosť takéhoto návrhu sa vyžaduje, aby žiadateľ odôvodnil a preukázal svoj návrh okolnosťami, ktoré nie sú dočasnej alebo prechodnej povahy a opodstatňujú záver, že poplatník celkom alebo sčasti nemôže splniť poplatkovú povinnosť alebo jej splnenie nemožno od neho spravodlivo požadovať. V súlade so zisteným skutkovým stavom konštatoval, že bez ohľadu na záporný hospodársky výsledok žalobcu za rok 2013 a tiež výšku jeho záväzkov, je v možnostiach žalobcu uhradiť súdny poplatok, ktorý predstavuje sumu 99,50 eur. Odvolací súd opätovne poukázal na skutočnosť, že celková hodnota majetku, s ktorým žalobca disponuje, predstavuje sumu 256.912 eur brutto; netto 142.749 eur, tak ako to vyplýva zo žalobcom predložených listinných dôkazov.

Odvolací súd pri rozhodovaní o oslobodení od súdnych poplatkov zvažoval okrem pomerov dotknutého účastníka i výšku súdneho poplatku a bol toho názoru, že z majetku žalobcu, ktorým žalobca disponuje, je možné usúdiť, že nepochybne postačuje na jeho úhradu. Na základe zisteného skutkového stavu žalobca podľa názoru odvolacieho súdu nepreukázal, že jeho pomery sú takého charakteru, aby odôvodňovali priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov celkom, prípadne sčasti.

Odvolací súd považoval za potrebné uviesť, že žalobca ako podnikateľský subjekt v rámci svojho podnikateľského rizika zodpovedá nielen za úspech v podnikaní, dosiahnutie zisku, ale musí uvažovať aj o stratách. Ak je však žalobca schopný plniť si svoje záväzky voči iným subjektom, či peňažným ústavom, je rovnako v jeho majetkových schopnostiach, či možnostiach plniť si záväzky vzniknuté aj voči štátu. Tak, ako je žalobca povinný si plniť svoje záväzky voči peňažným ústavom či iným subjektom, je povinný plniť si aj záväzky voči štátu vo forme poplatkovej povinnosti. Záverom súd v tejto súvislosti poukázal na názor Najvyššieho súdu SR vyjadrený v uznesení sp. zn. 2Sžf 23/2010 z 21. júla 2010.

Vzhľadom na nesplnenie jednej z kumulatívnych podmienok, stanovených v ust. § 138 ods. 1 O. s. p., a to, keď pomery žalobcu neodôvodňujú oslobodenie od súdnych poplatkov, splnenie druhej už nebolo, podľa odvolacieho súdu, potrebné skúmať.

Odvolací súd poukázal ešte na čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, dodal tiež, že uloženie poplatkovej povinnosti v občiansko-právnych veciach nemožno samo osebe považovať za rozporné ani s právom na prístup k súdu chráneným v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (napr. rozsudky Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Tolstoy - Miloslavsky proti Spojenému kráľovstvu, 1995, resp. Kreuz proti Poľsku, 2001).

Odvolací súd dodal, že všeobecný súd musí prihliadať na rovnováhu medzi poskytnutím materiálnej ochrany práv a oprávnených záujmov účastníkov konania a ochrany plynulého a riadneho výkonu

spravodlivosti. Legálnym prostriedkom na zabezpečenie rovnováhy uvedených záujmov je zákonná možnosť priznať účastníkovi súdneho konania na návrh celkom alebo sčasti oslobodenie od súdnych poplatkov (§ 138 ods. 1 O. s. p.), ak to jeho pomery odôvodňujú a ak nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva. V danom prípade však kumulatívne podmienky v zmysle § 138 ods. 1 O. s. p. nie sú na strane žalobcu splnené. V tejto súvislosti súd primerane poukázal aj na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 142/04 z 3. júna 2004.

Odvolací súd pri posudzovaní odvolania žalobcu a jeho majetkových pomerov vychádzal nielen z disponibilných finančných zdrojov žalobcu, ale v zhode so záverom okresného súdu tiež poukázal na hodnotu majetku žalobcu, ktorá vyplynula zo Súvahy predloženej žalobcom k 31. decembru 2013 v súvislosti s jeho žiadosťou o oslobodenie od súdnych poplatkov, rozsah predmetu činnosti, ktorý má žalobca zapísaný v obchodnom registri a ktorý ho oprávňuje na výkon činnosti s potenciálnou možnosťou zabezpečenia si finančných prostriedkov na úhradu súdnych poplatkov. Odvolací súd prihliadol aj k spôsobilosti žalobcu si tieto prostriedky zadovážiť, čo mu umožňuje aj iný druh predmetu činnosti, ktorý má zapísaný v obchodnom registri. Podľa názoru súdu, s ohľadom na uvedené nebolo možné dospieť k záveru, že by žalobca nebol spôsobilý zaplatiť súdny poplatok z podanej žaloby, vzhľadom aj na jeho výšku 99,50 eur, keď v súvislosti s rozhodovaním súdu podľa ust. § 138 ods. 1 O. s. p. je nevyhnutné prihliadať aj k výške poplatkovej povinnosti žalobcu. Za týchto okolností odvolací súd konštatoval, že nebola osvedčená objektívna neschopnosť žalobcu súdny poplatok zaplatiť a jeho súčasné pomery oslobodenie od súdnych poplatkov neodôvodňujú. Odvolací súd z titulu vecnej správnosti potvrdil rozhodnutie okresného súdu.

Proti uzneseniu Krajského súdu v Žiline z 1. októbra 2015 č. k. 13Cob 260/2015-85, podal žalobca dovolanie, a to z dôvodov podľa ust. § 241 ods. 2 O. s. p., pretože konanie vedené pod sp. zn. 13Cob 260/2015 je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Žalobca poukázal na ust. § 138 ods. 1 O. s. p. a požiadal súd, aby pri posudzovaní dôvodnosti žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov posudzoval charakter uplatňovaného práva a zobral do úvahy, že žalobcovi ako veriteľovi voči žalovanému vznikla škoda, čím bola znížená vlastná likvidita a tým sa znížila rentabilita žalobcu ako firmy. Uviedol, že na oslobodenie od platenia súdnych poplatkov sú dané majetkové dôvody žalobcu a zároveň nejde o svojvoľné alebo zrejme bezúspešné uplatňovanie práva na strane žalobcu. Žalobca tiež navrhol, aby dovolací súd pri posúdení bral do úvahy konanie žalovaného na pojednávaní na súde prvého stupňa, ktorého cieľom bolo konanie smerujúce k podstatnému narušeniu formálnej právnej rovnosti zmluvných strán. Žalobca sa konaním žalovaného dostal do zlých majetkových pomerov.

Záverom dovolania žalobca navrhol, aby dovolací súd rozhodol tak, že žalobcovi priznáva oslobodenie od povinnosti uhradiť súdny poplatok v sume 99,50 eur.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O. s. p.) po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 241 ods. 1 O. s. p.) bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O. s. p.) skúmal, či dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť týmto mimoriadnym opravným prostriedkom.

Dovolanie má v systéme opravných prostriedkov občianskeho súdneho konania osobitné postavenie. Dovolanie je mimoriadny opravný prostriedok, ktorým zákon vytvára účastníkovi konania procesnú možnosť, aby (len) v prípadoch, v ktorých to zákon výslovne pripúšťa, dosiahol nápravu, prípadný pád konania, alebo nesprávnosti napadnutého rozhodnutia. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a nemožno sa ním - a ani pokiaľ je procesne prípustné - úspešne domáhať revízie skutkových zistení súdov nižších stupňov, ani výsledkov nimi vykonaného dokazovania. Posúdiť správnosť a úplnosť skutkových zistení nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený prehodnocovať vykonané dôkazy. Dovolacie konanie má prieskumnú povahu; a so zreteľom na ktorú dovolací súd - na rozdiel od súdu prvého stupňa a odvolacieho súdu - nemá možnosť vykonávať dokazovanie (viď. § 243a ods. 2 veta druhá O. s. p.).

Dovolanie možno napadnúť právoplatné rozhodnutie odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O. s. p.).

V preskúmvanej veci žalobca napadol rozhodnutie odvolacieho súdu vydané vo forme uznesenia, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie súdu prvého stupňa.

V zmysle § 239 ods. 1 O. s. p. je dovolanie proti uzneseniu odvolacieho súdu prípustné, ak a) odvolací súd zmenil uznesenie súdu prvého stupňa, b) odvolací súd rozhodoval vo veci postúpenia návrhu Súdneho dvoru Európskych spoločenstiev [§ 109 ods. 1 písm. c)] na zaujatie stanoviska. Dovolanie nie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa odmietlo odvolanie proti rozhodnutiu súdu prvého stupňa o zamietnutí návrhu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 1 písm. c).

V zmysle § 239 ods. 2 O. s. p. je dovolanie prípustné tiež proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo potvrdené uznesenie súdu prvého stupňa, ak a) odvolací súd vyslovil vo svojom potvrdzujúcom uznesení, že je dovolanie prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, b) ide o uznesenie o priznaní (nepriznaní) účinkov cudziemu rozhodnutiu na území Slovenskej republiky.

V zmysle § 239 ods. 3 O. s. p. ustanovenia odsekov 1 a 2 neplatia, ak ide o uznesenie o príslušnosti, predbežnom opatrení, súdnych poplatkoch, oslobodení od súdnych poplatkov, prerušení alebo neprerušení konania, poriadkovej pokute, o znalcovskom, tlmočnom, o odmietnutí návrhu na zabezpečenie predmetu dôkazu vo veciach týkajúcich sa práva duševného vlastníctva a o trovách konania, ako aj o tých uzneseniach vo veciach upravených Zákom o rodine, v ktorých sa vo veci samej rozhoduje uznesením.

Uznesenie odvolacieho súdu, ktoré je v danom prípade napadnuté dovolaním žalobcu nevykazuje znaky uznesení uvedených v § 239 ods. 1, 2 O. s. p. Prípustnosť jeho dovolania preto z uvedených ustanovení nevyplýva. Osobitne treba zdôrazniť, že § 239 ods. 3 O. s. p. vylučuje prípustnosť dovolania (i keby inak išlo o rozhodnutie so znakmi významnými z hľadiska § 239 ods. 1, 2 O. s. p.) vtedy, ak smeruje (okrem iného) proti uzneseniu odvolacieho súdu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci návrhu na oslobodenie od súdnych poplatkov.

S prihliadnutím na ust. § 242 ods. 1 veta druhá O. s. p., ukladajúce dovolaciemu súdu povinnosť prihliadnuť vždy na prípadnú procesnú vadu uvedenú v § 237 ods. 1 O. s. p. (či už to účastník namietla alebo nie), neobmedzil sa Najvyšší súd Slovenskej republiky len na skúmanie podmienok prípustnosti dovolania smerujúceho proti uzneseniu (§ 239 O. s. p.), ale sa zaoberal aj otázkou, či podané dovolanie nie je prípustné podľa § 237 ods. 1 O. s. p.

Uvedené zákonné ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu (rozsudku alebo uzneseniu) odvolacieho súdu, ak konanie, v ktorom bolo vydané, je postihnuté niektorou zo závažných procesných väd vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia (t.j. či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, o prípad nedostatku návrhu na začatie konania vo veciach, ktoré možno začať len na návrh, o prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, či o prípad rozhodovania vylúčeným sudcom alebo súdom nesprávne obsadeným).

Treba uviesť, že z hľadiska § 237 ods. 1 O. s. p. sú právne významné len tie procesné nedostatky, ktoré vykazujú znaky procesných väd taxatívne vymenovaných v písmenách a/ až g/ tohto ustanovenia. Iné vady, i keby k nim v konaní došlo a prípadne aj mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, nezakladajú prípustnosť dovolania podľa tohto ustanovenia. Z hľadiska posúdenia existencie niektorej z procesných väd v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. ako dôvodu, ktorý zakladá prípustnosť dovolania proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, nie je pritom významný subjektívny názor účastníka, že v konaní došlo k takejto vade, ale len jednoznačné, všetky pochybnosti vylučujúce zistenie, že konanie je skutočne postihnuté niektorou z taxatívne vymenovaných väd.

Žalobca procesné vady konania v zmysle § 237 ods. 1 písm. a/ až g/ O. s. p. nenamietal a existencia týchto väd v dovolacom konaní ani nevyšla najavo. Prípustnosť jeho dovolania preto z týchto ustanovení nevyplýva.

Výhradu žalobcu, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O. s. p.) považuje Občiansky súdny poriadok za prípustný dovolací dôvod (ktorý možno uplatniť vtedy, ak je dovolanie prípustné); samotná táto vada ale prípustnosť dovolania nezakladá. Dovolanie je totiž v ustanoveniach Občianskeho súdneho poriadku upravené ako mimoriadny opravný prostriedok, ktorý nemožno podať proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu; pokiaľ nie sú splnené procesné podmienky prípustnosti dovolania, nemožno napadnuté rozhodnutie podrobiť vecnému preskúmvaniu, a preto ani zohľadniť prípadné vecné nesprávnosti rozhodnutia.

K námietke žalobcu ohľadom nesprávneho právneho posúdenia veci podľa ust. § 241 ods. 2 písm. c/ O. s. p. Najvyšší súd Slovenskej republiky dodáva, že právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis, alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval, alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dôvodom, samo osebe ale prípustnosť dovolania nezakladá (nemá základ vo vade konania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. a nespôsobuje zmätočnosť rozhodnutia). Aj za predpokladu, že by tvrdenia žalobcu boli opodstatnené, mohli mať za následok nanajvýš vecnú nesprávnosť napadnutého uznesenia, ale nezakladali by súčasne prípustnosť dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p. V dôsledku toho by posúdenie, či odvolací súd (ne)použil správny právny predpis a či ho (ne)správne interpretoval alebo či zo správnych skutkových záverov vyvodil (ne)správne právne závery, prichádzalo do úvahy až vtedy, keby dovolanie bolo procesne prípustné, ale o taký prípad v danej veci nejde.

Za týchto okolností v prejednávanej veci nebol zistený žiaden z dôvodov prípustnosti dovolania v zmysle § 237 ods. 1 O. s. p., alebo § 239 O. s. p., a preto dovolací súd dovolanie žalobcu ako procesne neprípustné odmietol (§ 243b ods. 5 O. s. p. v spojení s § 218 ods. 1 písm. c/ O. s. p.).

Záverom považuje dovolací súd za dôležité uviesť, že dovolanie podané žalobcom nespĺňalo všetky podmienky ustanovené v § 241 ods. 1 O. s. p., keď žalobca nebol v dovolacom konaní zastúpený advokátom, resp. nepreukázal, že sám má právnické vzdelanie, alebo že právnické vzdelanie má jeho zamestnanec (člen), ktorý za neho koná. Z obsahu spisu tiež vyplýva, že na odstránenie tohto nedostatku súd prvého stupňa žalobcu nevyzval. Dovolací súd to však nepovažoval za nevyhnutné, keďže ani následné odstránenie tohto nedostatku by nemalo za následok iné rozhodnutie, pretože z vyššie uvedených dôvodov nie je dovolanie v predmetnej veci prípustné.

Toto rozhodnutie bolo prijaté rozhodnutím senátu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.